Quelle: https://manuscripta.at/?ID=956
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

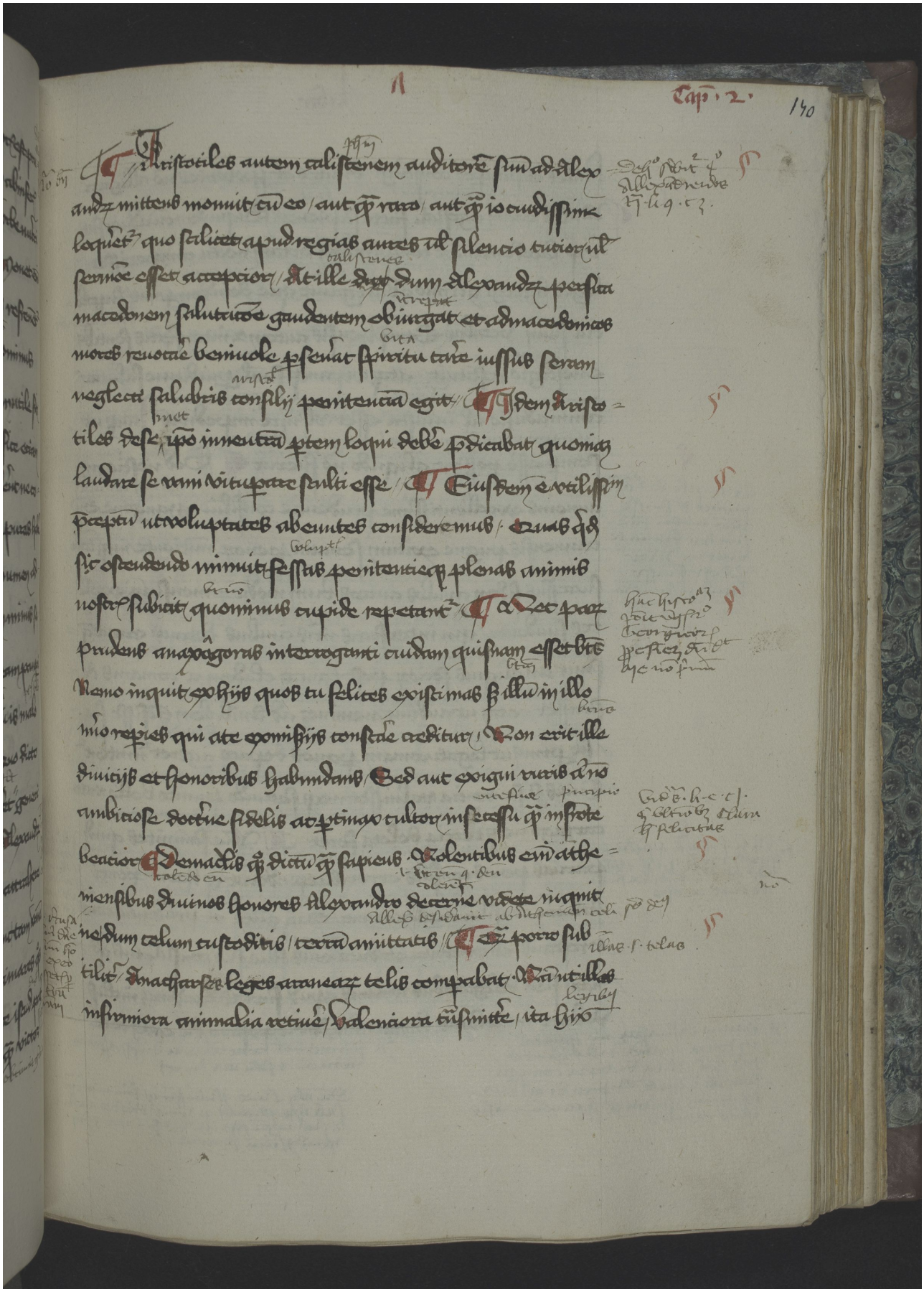

Capt. 2. 140

Aristoteles autem calistenem auditorem suum ad Alexandr mittens monuit eum eo aut qm raro aut qm is crudissime loquet quo scilicet apud regias aures vel silencio tutior vel seruice esset acceptior. Et ille dum Alexandr persia macedonem salutrice gaudentem obiurgat et admacedonas mores reuocat benuole persuat spiritu tace iussus seram neglecti salubris consilij penitencia egit. Idem Aristoteles dese ipo inuentia prem loqui debe predicabat quoniam laudare se ami vitupare stulti esse. Eiusdem e vilissim preceptis ut voluptates abeuntes consideremus. Quas qm sic ostendendo minuit se sub penitencie plenas animis nostris subiciat quominus cupide repetant. Nec prat prudens anaxagoras interroganti cuidam quisnam esset bte Nemo inquit ex his quos tu felices existimas sed illud in illo uno reperies qui ate omnis constae creditur. Non erit ille diuitiis et honoribus habundans. Sed aut ex igni rarisq ano ambiciose doctus fidelis ac prima tutor in secessu qm in sole beatior. Demadis qm dictu qm sapiens. Volentibus eni athe nienses diuinos honores Alexandro decerne vacta inquit ne dum telum custoditis terra amittatis. Porro sub tilis Anacharsis leges arancar telis comprabat. Qui ut illas infirmiora animalia retinet valeniora tusmitte ita his